

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **A. B.**, státní příslušnost: Mongolsko
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Kateřinou Nesrstovou
sídlem Lešetín II 7147, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. X, ve věci **neprodlení platnosti zaměstnanecké karty**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Spornými otázkami v posuzované věci bylo, jestli žalovaný v souladu se zákonem a mezinárodními smlouvami posoudil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
2. Žalovaný **napadeným rozhodnutím** zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a neprodloužil její platnost podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“), protože žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

3. Žalovaný z Rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl uznán vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky a vyžádal si podkladové rozhodnutí v trestní věci. Podle trestního příkazu Okresního soudu ve Vsetíně č. j. 8 T 15/2023-39 žalobce řídil 17. 9. 2023 osobní motorové vozidlo, přestože jeho organismus obsahoval nejméně 1,72 g/kg alkoholu. Žalobci byly uloženy peněžitý trest ve výši 36 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu dvaceti měsíců.
4. Podle § 37 odst. 1 písm. a) ZPC žalovaný neměl možnost správního uvážení a byl nucen neprodloužit platnost zaměstnanecké karty, jestliže byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Trest podle citovaného příkazu nejenže nebyl dosud zahlazen, ale nebyl ještě ani vykonán.
5. Žalovanému bylo z rozhodovací činnosti známo, že spolu se žalobcem pobývá na území České republiky (dále jen „ČR“) jeho manželka, a to na základě zaměstnanecké karty s povoleným pobytem do 31. 12. 2023. V době vydání rozhodnutí probíhalo u žalovaného řízení o prodloužení doby platnosti její zaměstnanecké karty. Na území ČR žije dítě žalobce, narozené 20. 4. 2021, které zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Nositelem oprávnění ke sloučení rodiny je matka dítěte. Pobytové oprávnění rodinných příslušníků žalobce byla tedy udělena nezávisle na pobytovém oprávnění žalobce. Neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobci proto nebude mít žádný vliv na pobytové oprávnění jeho manželky a dítěte.
6. Napadeným rozhodnutím nebyla žalobci stanovena povinnost vycestovat z ČR a zejména mu nebyla stanovena doba, po kterou se mu zakazuje v ČR pobývat. Jakmile bude odsouzení žalobci zahlazeno, může požádat o vydání oprávnění k pobytu v ČR. Neudělení pobytového oprávnění obecně může jen výjimečně být nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobce. Stát má právo kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území a není povinen umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere.
7. **Žalobce v žalobě** namítal, že v otázce dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné, žalovaný si k zodpovězení této otázky neopatřil dostatečné podklady a dopad rozhodnutí nevyhodnotil správně i s přihlédnutím k nejlepším zájmům nezletilého dítěte. Žalovaný měl ve věci uplatnit právní závěry podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 10 Azs 234/2023-51, body 8-22. Žalovaný byl povinen věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepšími zájmy dítěte, které je povinen v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem a tuto úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně přezkoumatelně vyjádřit (viz rozsudky NSS č. j. 5 Azs 383/2019-40, body 39-42 a judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) tam citovaná nebo č. j. 5 Azs 404/2019-28. V posuzované věci žalovaný těmito povinnostem nedostál. Stručná úvaha žalovaného o pobytovém oprávnění žalobcovy manželky a dítěte je neudržitelná. Žalovaný si měl opatřit dostatek informací, například v podobě výsledku žalobce, jeho manželky, opatření stanoviska orgánu sociálněprávní ochrany dětí, případně zvážit i citlivě vedený výsledek dítěte, byť jej žalobce sám nenavrhoval. Žalobce si je vědom své procesní pasivity ve správním řízení. Přesto měl být žalovaný více iniciativní, pokud měl k dispozici alespoň základní informace týkající se rodinného života žalobce. Žalovaný nezjistil, jaký má nezletilé dítě se žalobcem vztah, do jaké míry je na něm závislé citově a finančně, z hlediska péče a podobně. I relativně krátké odloučení žalobce od jeho rodiny, případně celé rodiny od jejich současného domova v ČR může být natolik v rozporu se zájmem nezletilého dítěte, že bude z hlediska mezinárodních závazků ČR nepřijatelné. Žalovaný

vůbec nepoměřil nejlepší zájem nezletilého dítěte a zájem na slučování rodin se zájmem na ochraně veřejného pořádku. Žalovaný nezohlednil sociální vazby, které si zde žalobce vytvořil a které již převládají nad těmi v domovském státě, rodinné a ekonomické poměry, včetně bytové, citové a jiné závislosti, jakož i trestněprávně významné okolnosti jako druh uloženého trestu, rozsah způsobené škody, tendenci k opakování trestné činnosti či chování cizince v době po odsouzení. Judikatura vymezila kritéria, která žalovaný měl posuzovat v případě zrušení pobytového oprávnění z důvodu spáchání trestného činu. Žalovaný měl zohlednit rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délku pobytu cizince na území, rozsah sociálních a kulturních vazeb na území, existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, například nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti a povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz rozsudky NSS č. j. 3 Azs 237/2016-37 nebo č. j. 6 Azs 114/2015-41). Takové skutkové okolnosti a úvahy v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Žalovaný nevzal v potaz, že u žalobce se jedná o ojedinělý excés z jinak řádně vedeného života a také o jediný záznam v Rejstříku trestů. Žalobce svého jednání velmi lituje a vede nadále řádný život. Žalobce uložený trest přijal a řádně jej vykonává. Žalobce peněžitý trest zaplatil. Žalobce pobývá v ČR pátým rokem, plně se zde integroval a vytvořil si pevné sociální a rodinné vazby, neboť se na území seznámil se svou manželkou, se kterou se následně oženil a společně počali dítě. Společně také tvoří rodinnou domácnost, mají zde veškeré rodinné a materiální zázemí a všichni bydlí ve společné domácnosti na výše uvedené adrese. Po uplynutí pěti let žalobce hodlá žádat o udělení trvalého pobytu na území. Rodina je ekonomicky stabilní, ale na příjmech žalobce je jeho manželka závislá. Průměrný příjem žalobce činí asi 28 000 Kč měsíčně, zatímco u manželky se jedná o částku ve výši asi 18-20 000 Kč měsíčně. Kromě nákladů na živobytí hradí společný spotřebitelský úvěr. Manželka by nebyla ze svého příjmu schopna hradit veškeré náklady na živobytí rodinné domácnosti pro případ, že by žalobce musel ČR opustit, ačkoliv již po mateřské dovolené nastoupila zpět do zaměstnání. Žalobce je po celou dobu pobytu v ČR řádně zaměstnán. Žalobce je od května 2023 zaměstnaný u společnosti T. M. a. s. v Kopřivnici. Rozhodnutí žalovaného pro něj má negativní důsledek v podobě skončení pracovního poměru, což je problematické v tom, že je na něm rodina převážně ekonomicky závislá. Negativní důsledky napadeného rozhodnutí převyšují společenskou škodlivost jeho protiprávního jednání a s tím související nedostatek trestní zachovalosti.

8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** předeslal, že žalobce byl shledán vinným z trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky a byl mu uložen peněžitý trest ve výši 36 000 Kč, který žalobce uhradil 1. 1. 2024, a dále trest zákazu řízení motorových vozidel v délce 20 měsíců. Trestní příkaz nabyt právní moci 9. 11. 2023. Trest zákazu činnosti tedy zatím nebyl vykonán a nemohl tak být dosud zahlazen. Tím byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle shora citovaných ustanovení a tento důvod stále trvá. Na žalobce je třeba i nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá, tedy jako osobu, která byla odsouzena pro spáchání trestného činu, neboť jeho odsouzení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí ani do současnosti zahlazeno. K naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dojde už jen tím, že je žadatel pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Nelze tedy hovořit o nepřiměřeně formalistickém přístupu žalovaného k věci (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 163/2015-47). Pokud nebylo

odsouzení zhlazeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti a žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítnout. Zákon v tomto případě nedává žalovanému žádný prostor pro správní uvážení (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 21/2008-10). Žalobce se sám, o své vůli rozhodl řídit vozidlo pod vlivem alkoholu, i když si musel být vědom toho, že takové jednání je zákonem zapovězeno.

9. Žalovaný by nemusel či spíše nemohl žádost žalobce z výše uvedeného důvodu zamítnout pouze tehdy, vedlo-li by neprodloužení doby platnosti jeho zaměstnanecké karty k porušení závazku, které pro ČR vyplývají z mezinárodního práva. ZPC výslovně neukládá žalovanému v případě důvodů podle § 37 odst. 1 písm. a) ZPC zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v intencích § 174a ZPC. Žalovaný je však povinen brát v úvahu závazky vyplývající z mezinárodních smluv. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádný dopad do rodinného života. Žalobce se dostavil k seznámení s podklady rozhodnutí, ale nijak se k nim nevyjádřil a doložil pouze doklad o zajištění ubytování. Žalobce neuvedl vůbec nic k případným dopadům zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života je na straně žalobce. Pokud žalobce žádné důvody neuvedl, stěží se k nim žalovaný mohl vyjádřit. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil pouze ke skutečnostem, které se týkaly přímo osoby žalobce a dále obecně k dopadu do rodinného života, neboť mu je z úřední činnosti známo, že v ČR pobývá jeho manželka a nezletilé dítě.
10. Žalobce první námitky k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života uvedl až v žalobě. Manželka žalobce pobývá v ČR na základě zaměstnanecké karty. Toto pobytové oprávnění je na žalobci nezávislé. Nezletilý syn žalobce pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a nositelem jeho pobytového oprávnění může být rovněž jeho matka. Manželka žalobce je ekonomicky aktivní. I ona může živit sebe a nezletilého syna. Žalobce může kontakt s nezletilým synem udržovat prostřednictvím moderních technologií denně. S úhradou případných závazků může případně pomoci žalobce ze země původu či jiného státu, ve kterém by se rozhodl usídlit. Není vyloučena ani varianta návratu celé rodiny do země původu, pokud nechtějí být rozděleni. Jak manželka, tak nezletilý syn žalobce jsou rovněž státními příslušníky Mongolska. Žalobce pobývá v ČR přes čtyři roky, což není natolik dlouhá doba, aby nebyl schopen se znovu integrovat v zemi původu, kde stále prožil výrazně větší část svého života. Zároveň není ani vyloučena možnost návratu do ČR poté, co jeho odsouzení bude zhlazeno. Je chvályhodné, že peněžitý trest žalobce již zaplatil a dále se již nedopustil žádného dalšího trestného činu. I tak je podstatné to, že došlo ke spáchání trestného činu, za který byl žalobce odsouzen. K zhlazení odsouzení dosud nedošlo, neboť trest zákazu řízení motorových vozidel nebyl ještě ani zdaleka vykonán. Žalobce sice uvádí, že jeho protiprávní jednání bylo ojedinělým excesem, nicméně se svým vlastním rozhodnutím uvedl do stavu opilosti a následně usedl za volant osobního automobilu, aniž by domýšlel, co mohl tímto svým nezodpovědným chováním způsobit a zjevně tedy ani nepočítal s tím, že jeho protiprávní chování může mít negativní vliv při rozhodování o jeho dalším pobytovém oprávnění. Těchto následků si ovšem žalobce mohl a měl být vědom.
11. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené

rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

12. Soud **ze správního spisu** ověřil, že žalovaný měl k dispozici trestní příkaz Okresního soudu ve Vsetíně č. j. 8 T 15/2023-39, který nabyl právní moci 9. 11. 2023. Podle výpisu z cizineckého informačního systému manželka žalobce pobývá v ČR na základě zaměstnanecké karty a syn žalobce na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny. Syn se narodil 20. 4. 2021.
13. **Žalobce při jednání soudu** zdůraznil, že žalovaný neopatřil náležité podklady k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Žalovaného tato povinnost tížila, i když byl žalobce ve správním řízení pasivní. Žalovaný nepoučil žalobce o důkazní břemeno.
14. **Žalovaný při jednání** soudu upozornil, že neměl možnost rozhodnout jinak. Šlo o řízení na žádost a důkazní břemeno leželo na žalobci (viz rozsudek NSS č. j. 3 Azs 211/2022-37). Žalobce byl 9. 1. 2024 vyzván k seznámení s podklady rozhodnutí, ale nevyjádřil se a pouze předložil nájemní smlouvu. Žalovaný nemá automaticky a z úřední povinnosti shromáždit veškeré možné podklady pro zjištění nejlepších zájmů dítěte. Žalobce měl být ve správním řízení aktivní nebo se měl nechat zastoupit. Dopady rozhodnutí jsou „tvrdé“, ale ministerstvo vnitra je garant bezpečnosti a žalobce spáchal úmyslný trestný čin. Žalobce je v ČR krátce a neintegroval se do společnosti už jen proto, že spáchal úmyslný trestný čin. Syn žalobce má tři roky a chodí maximálně do jeslí nebo mateřské školy. Nechodí do základní školy nebo kroužků a žije v nejbližším rodinném kruhu. Pokud se matka syna žalobce rozhodne zůstat v ČR, může tu s ní zůstat i syn, protože matka je tzv. nositelkou sloučení. Žalovaný odkázal na rozsudky NSS č. j. 10 Azs 263/2019-30 a č. j. 4 Azs 87/2017-28. Společné bydlení a splácení závazků není důvodem k ponechání platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce je zdravý, v nejlepším věku a může žít v zemi původu, kde má další rodinné zázemí. Žalovaný mu nezakazuje pobyt v jiné zemi. Skutkově podobné případy jsou popsány v zamítavých rozsudcích Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 117 A 2/2022-38, Krajského soudu v Praze č. j. 41 A 46/2023-42 a Městského soudu v Praze č. j. 9 A 159/2017-44, bod 34. Žalobce požádal 24. 4. 2024 o dlouhodobé vízum za účelem strpění. Žalovaný ještě o žádosti nerozhodl a věc vede pod sp. zn. X. K odkazu žalobce na rozsudek NSS č. j. 10 Azs 234/2023-51 žalovaný uvedl, že nedopadá na případ žalobce, který byl ve správním řízení pasivní a v odkazované věci byly dvě děti na základní škole.
15. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
16. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce byl **nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života**.
17. Podle § 44a odst. 11 ZPC *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, ...je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).*
18. Podle § 46e ZPC *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37.*
19. Podle § 37 odst. 1 písm. a) ZPC *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
20. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce byl uznán vinným za „řízení v opilosti“. Sporná byla otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty jakožto pobytového oprávnění žalobce do jeho soukromého a rodinného života.

21. Podle § 174a ZPC „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
22. Při rušení (neprodloužení) povolení k dlouhodobému pobytu (mj. ve formě zaměstnanecké karty) zákon výslovně nepočítá s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případech, kdy cizinec spáchal úmyslný trestný čin (§ 37 odst. 1 ZPC). NSS zdůraznil, že nutnost takového posuzování plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže cizinec konkrétně namítá dopad negativního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života (rozsudek NSS č. j. 5 Azs 203/2020-36, bod 31). NSS v právě citovaném rozsudku v bodě 42 uvedl (s odkazem na judikaturu ESLP), že správní orgány (i soud) musejí v takových případech vzít v úvahu kromě existence odsouzení i další trestněprávně významné okolnosti (například uložený trest, rozsah způsobené škody, tendenci k opakování trestné činnosti či chování cizince v době po odsouzení). Dále je třeba hodnotit, zda je přiměřené neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu cizince na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském státě či intenzita vazeb na zemi původu. Teprve pak lze určit stupeň závažnosti protiprávního jednání a poměřit zásah do základních práv s významem chráněného veřejného zájmu.
23. V posuzované věci žalobce ve správním řízení netvrdil ke svému soukromému a rodinnému životu ve správním řízení vůbec nic. Žalobce teprve v žalobě uvedl bližší okolnosti rodinného a soukromého života.
24. Je na žadateli o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecké karty), aby žalovanému sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života: právě na žadateli totiž leží břemeno tvrzení (a primárně i břemeno důkazní). Od správního orgánu lze žádat zvýšenou aktivitu při zjišťování skutkových okolností jen tehdy, jde-li (také) o zájem nezletilého dítěte (rozsudek NSS č. j. 5 Azs 230/2020-43, bod 22). Žalovaný v tomto případě zjistil skutečnosti významné pro toto posouzení a ověřil informace o věku syna žalobce a jeho povolení k dlouhodobému pobytu, který je vázán na matku a nikoli na pobytové oprávnění žalobce. Žalovaný proto zohlednil nejlepší zájmy dítěte, a jeho pobytové oprávnění ani styk se žalobcem nejsou vydáním napadeného rozhodnutí dotčeny. Žalobci nebyl uložen zákaz pobytu v ČR ani povinnost opustit ČR. Důvod neprodloužení zaměstnanecké karty byl pravomocným odsouzením za úmyslný trestný čin naplněn. Žalovaný zjistil okolnosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně a nebyl povinen za daných okolností věci (zejména s ohledem na závažnost protiprávního jednání) zjišťovat další okolnosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud se shoduje s žalovaným v tom, že řízení vozidla pod vlivem alkoholu v hodnotě 1,72 g/kg alkoholu v těle představuje závažné ohrožení veřejného zájmu na bezpečnosti, který převažuje nad zájmem žalobce na soukromém a rodinném životě v ČR na základě zaměstnanecké karty a současně nad zájmem syna žalobce pobývat v ČR se žalobcem. Nejednalo se například o situaci, kdy by

žalobce byl jediným rodinným příslušníkem (rodičem) syna a o syna se neměl kdo jiný postarat, živit ho a zabezpečit jeho výchovu.

25. Žalobce netvrdil a neprokázal, že by svůj soukromý a rodinný život nemohl realizovat mimo ČR, že by nemohl vykonávat mimo ČR výdělečnou činnost, ani to, jak mu brání v soukromém životě a rodinném životě v ČR jeho status, kdy mu nebylo prodlouženo povolení pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Bylo na žalobci, aby ve správním řízení tvrdil a prokázal, že odnětí povolení k trvalému pobytu bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
26. Správní orgány nejsou povinny všechna kritéria uvedená v rozsudku NSS č. j. 8 As 68/2012-39, resp. v § 174a ZPC výslovně ve svých rozhodnutích vyjmenovat a ke všem se výslovně vyjadřovat (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 109/2013-34).
27. Žalovaný vycházel ze všech okolností, které mu byly známy z podkladů rozhodnutí a aktivně sám vyhledal potřebné podklady pro rozhodnutí, tedy informace o pobytu manželky a syna žalobce. Žalobce měl možnost vyjádřit se při seznámení s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí dne 5. 2. 2024, ale neučinil tak tohoto dne ani asi měsíc poté do vydání napadeného rozhodnutí.
28. Žalovaný při shromažďování podkladů rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem a s ohledem na okolnosti projednávané věci. Po žalovaném nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly z hlediska nepřiměřenosti zásahu svědčit ve prospěch žalobce (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 142/2012-21). Bylo v zájmu žalobce, aby sdělil své výhrady vůči podkladům rozhodnutí, zejména trestnímu příkazu. Pokud měl žalobce za to, že v odnětí povolení k pobytu bránila žalovanému nějaká překážka, měl dostatek možností a času tyto překážky žalovanému sdělit. Takový postup by byl přirozenou a logickou reakcí každého člověka. Namísto toho byl žalobce ve správním řízení pasivní. Navíc žalobce ani v soudním řízení správním nepředložil přesvědčivé tvrzení a důkazy, které by mohly vést k opačnému závěru, než ke kterému dospěl žalovaný, anebo které by vnesly do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).
29. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 6 Azs 294/2022-53, z ustálené judikatury vyplývá, že právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a neukládá státu obecný závazek respektovat volbu osob ohledně jejich místa pobytu ani závazek napomáhat rozvíjení soukromých či rodinných vztahů (srov. např. rozsudky NSS č. j. 8 Azs 71/2014-49 nebo č. j. 8 As 118/2012-45). Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu, nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění či aby pobytové oprávnění měli zaručeno „napořád“ bez ohledu na další okolnosti. Garantuje pouze to, že při rozhodování podle zákona o pobytu cizinců bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince, existence těchto vazeb však neznamená automatickou převahu nad veřejnými zájmy.
30. Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil, obvykle dosahuje především dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71). To však není případ

žalobce, kterému napadeným rozhodnutím zákaz pobytu uložen nebyl, ani nebyl vyhoštěn.

31. Lze obecně konstatovat, že je v nejlepším zájmu dítěte, aby vyrůstalo v harmonické rodině s oběma rodiči. Pokud se však jeden z rodičů dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že byl za jeho spáchání pravomocně odsouzen, pak je možné do tohoto zájmu nezletilého dítěte zasáhnout a částečně ho omezit tím, že nebude, byť dočasně, žít ve společné domácnosti s tím rodičem, který se uvedené trestné činnosti dopustil. NSS připouští, že nejlepší zájem dítěte není tzv. trumfovou kartou, která v řízení přebíjí vše ostatní (rozsudek NSS č. j. 10 Azs 262/2019-31).
32. NSS v jiném případě zdůraznil, že to byl naopak žalobce, který nebral ohled na nejlepší zájem svého nezletilého dítěte a svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status v ČR a s tím spojenou možnost společného soužití. Žalobce si nemohl být při páčání trestné činnosti jistý tím, že mu kromě trestu odnětí svobody nebude rovněž udělený trest soudního vyhoštění, případně ukončena platnost povolení k pobytu. Dítě není štít proti zrušení povolení k pobytu za situace, kdy pachatel trestné činnosti sám na nic a na nikoho ohledy nebral (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 313/2020-46). Podle rozsudku NSS č. j. 2 Azs 230/2021-37 u běžné rodiny je představitelné, že základy rodinného soužití mohou zůstat zachovány i tehdy, pokud by v budoucnu vedla již zmíněný „život na dálku“; pokud by zachovány nezůstaly, tíživý rodinný osud by musely manželka a děti žalobce přičítat jeho zcela nepřijatelnému chování v ČR. Tyto závěry platí i pro posuzovaný případ. V souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je otázkou, do jaké míry je žalobci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z toho důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Exteritoriální účinky této úmluvy jsou velmi přísné. V posuzovaném případě žalobci nebrání přestěhování celé rodiny do země původu (srov. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 269/2022-25 a č. j. 2 Azs 147/2016-30).
33. Skutkově a právně podobným případem se zabýval zdejší soud a následně NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 97/2023-60 a rozhodly stejně.
34. Žalobce netvrdil a neprokázal ve správním řízení ani v soudním řízení správním žádné mimořádné okolnosti soukromého a rodinného života, které by mohly bránit ve vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce není občanem ČR a v době vydání napadeného rozhodnutí neměl v ČR jiné pobytové oprávnění. Žalobce si přivodil následek v podobě napadeného rozhodnutí sám a měl si být následků svého jednání vědom. Žalobce je zletilý (dospělý), svéprávný a odpovídá za své jednání.
35. Příkaz Okresního soudu ve Vsetíně č. j. 8 T 15/2023-39 existuje (nebyl zrušen) a má právní účinky. Ostatně o tom nebylo mezi účastníky řízení sporu. Odsouzení dosud nebylo zahlazeno.
36. Pokud nastaly některé skutečnosti až po vydání napadeného rozhodnutí, zásadně se soud touto skutečností nemůže zabývat. Přezkumné řízení ve správním soudnictví má kasační charakter, nikoli nalézací. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. totiž „soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“.
37. Soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, protože ve věci rozhodl přednostně.

38. Soud se nemohl zabývat námitkou žalobce, že ho žalovaný ve správním řízení nepoučil o důkazním břemenu. Námitka byla totiž opožděná. Žalobce tuto námitku vznesl při jednání soudu 13. 6. 2024. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 12. 3. 2024 a dvouměsíční lhůta k podání žaloby a uplatnění žalobních námitek uplynula dne 12. 5. 2024 (§ 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.).
39. Závěrem soud shrnuje, že soud neshledal v postupech a rozhodnutí žalovaného namítané vady, ani vady, k nimž by měl přihlídnout z úřední povinnosti. Žalovaný v souladu se zákonem a mezinárodními smlouvami zjistil skutkový stav, vybral právní předpisy, pod které ho podřadil a z toho vyvodil skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 13. června 2024

Martina Radkova v. r.
samosoudkyně